

Andris Zeibots, andristeatra@inbox.lv

Viesnīca Belladonna

Sapņa drāma

Darbojas:

**Laika Figūra
Valentīns
Sola
Grāfs Tanātoss
Feja
Gotiskā Administratore**

1.

Tālpilnā reģistratūras lete. Pa labi priekšplānā galdiņš ar vairākiem krēsliem.

Valentīns paceļ pulksteni, skatās kā slīd rādītāji. Fonā darbojas Laika Figūra.

Priekšplānā iegaismojas vieta, kur sēž Sola Meitene.

Nāk Feja, apsēžas, noliek uz galda sev priekšā fotoaparātu.

***Viesnīcas administratore nostājas savā vietā aiz letes.
Nāk Grāfs Tanātoss, noiet garām Solai, uzsmaida. Tad Grāfs pagriežas pret Feju. Sveicina pa gabalu.***

Grāfs. Kāda patīkama tikšanās!

Feja. Tiešām? Ilgi neko tādu nebiju dzirdējusi...

Grāfs. Vai tad jums ilustrēto žurnālu ļaudīm vairs neviens nesaka komplimentus?

- Feja.** Ne jau nu mūsu laikos!... Kā zināms, komplimenti vairāk piederas treknajiem gadiem!... Bet jūs? Dzejas lasījumos? Vai tad jūs apmeklējat šādus pasākumus?
- Grāfs.** Ja tajos uzstājas mani pacienti, tad – jā.
- Feja.** Interesanti! (**Izvelk bloknotu**). Patenkosim?
- Grāfs** (**smaidot**). Nevaru. Ētika.
- Feja** (**smaidot vēl lipīgāk**). Ak, ko jūs... Vai tad es neesmu bijusi jūsu paciente?
- Grāfs.** Visi mēs esam Mūžības pacienti... mūs ārstē Laiks...

Laika Figūras gājiens.

- Feja.** „Mūs ārstē Laiks”! Labs virsraksts. Mazliet patiesības, daudz melu, tieši tas, kas vajadzīgs ejošam ilustrētā žurnāla rakstiņam par dzīvi! Par Dzejnieku... nav jau tik interesanti, kā vēl pirms divdesmit gadiem, tomēr, tomēr... (**lesmejas, viltīgi**) Un tomēr, neliela informācijas noplūde jau notikusi, vai nē... Jūsu dzejnieks ir iemīlējies? Lūdzu, atbildiet ātri, neapdomājoties!...
- Grāfs.** Es jums to neesmu teicis. Pat viņš būtu iemīlējies, pieļausim... Vai tas būtu, kāds pārkāpums?
- Feja.** Ir viena nianse. Runā, ka Valentīns mīlot jaunu dāmu, divreiz jaunāku, nekā viņš pats... Lūdzu ātri!
- Grāfs** (**ātri**). Kā saka filmās: „nekādu komentāru”!...
- Feja.** Mūsu lasītāji, un it sevišķi lasītājas ģībst šādu sižetu dēļ... Padalieties! Es jūs atkārtoti lūdzu!
- Grāfs.** Piedodiet... Nedrīkstu...
- Feja.** Tad es pierakstīšos uz seansu pie jums, profesori!
- Grāfs.** Tās ir jūsu tiesības. (**Pieceļas pieiet pie Solas**). Kā jūs šodien jūtaties, dārgā Sola?
- Sola.** Nenāciet tuvāk, es baidos no jums!
- Grāfs.** Ļoti labi saprotu. (**Apstājas distancēti**). Vai tā ir labi?
- Sola.** Nē. Negribu ne ar vienu runāt...
- Grāfs.** Saprotu. Klausīsimies dzeju...

Nāk Valentīns. Nonāk skatuves vidū. Paklanās. Lasa dzeju. Laika figūras dejas. Gaismas šūpojas, kā no laternas vējā.

Valentīns:

mēs esam katrs no sava laika
esības likuma lāsta varā

Laika Figūra:

Līst

Valentīns:

abi stāvam aiz saviem logiem un mūsu pasaules šķel
 ikdienas tērauda iela
 nomoda lodei pāri kārpās valstis
 kā kukaiņu bari

nāvējoša saprāta balss gaudo sirēnās
 ikdienas prāta ieroču dzīles sašķelto kodolu stari

pamiera mirklī mijkrēslī cauri smadzenēm
 krustām krīt ēnaini zari

Laika Figūra:

ko tu dari?

ko tu dari?

Valentīns:

vienalga

manas pasaules klusajā fāzē tāpat
 turpinās visi šie kari

kamēr paveru teātra priekškaru –
 tajā dārzā ir vasaras gaisma un iet savāds pulksteņu dievs
 ar apļa izbrīna seju
 savā moku rīka neapturamā garā

Laika Figūra: tālāk

tālāk

Valentīns: ēnu gaisotnes salā
 dīķī kā apejot jutekļu nolemtību peld laiva
 un tu esi tajā kā savās mājās
 it kā no dabas mēs būtu spējuši izlauzties ārā

Laika Figūra: sapnis

Valentīns: un plīvo pasaules saistošā zvaigzne
 tagad manās mājās ir klusums

nav vajadzības
 vairs atgriezties karā

**Gaismas maiņa. Laika Figūras gājiens.
Feja un Grāfs bez skaņas aplaudē.
Valentīns aizlīmē aploksni.**

Feja. Kad man ierasties uz pieņemšanu?
Grāfs. Varat tūlīt.

Pauze. Feja iesmejas.

Feja. Tas man der.

Grāfs (*jūtīgiem pirkstiem tausta Fejas seju*). Kas ir redze? Kādu nezināmu svārstību ierosinātu nervu reakcija, daži domā, ka vienkārši ķīmiskas dabas efekts, fantoms... Jautāsim sev: vai tas, kas parādās acīs, apziņā, iztēlē, tiešām ir tas, kas ārpus tā visa?... Bet dzirde?... Tas pats stāsts – svārstības, viļņi... tad mikro sprādzieni nervu galos... Un lūk, efekts – jūs dzirdat kaut ko... par ko jūsu apziņa jūtas pārliecināta – tā ir Tanātosa balss... Mana balss... Klausieties!...

Grāfs cieši ieskatās acīs Fejai. Hipnozes seansa rituāls.

Grāfs (*runā lēni, ietekmējoši*). Pazemes Upe nemitīgi plūst mūsu dzīlēs... dzīlēs... klausieties... dzirdiet... viss pazūd... mana balss pārrauj pasaules ainas... sapnis top realitāte... realitāte iegrimst sapnī... Kas ies pret straumi Pazemes Upē... tiks parauts zem tumšās klints...

Rituāla laikā visi personāži nomaina ikdienas drēbes pret „sapņa drēbēm”

2.

Viesnīcas zāle. Priekšplānā aizmigusi stāv Administratore. Arī priekšplānā, bet vairāk pa kreisi, galdiņš. Pa labi uz grīdas sēž Sola.

***lenāk Valentīns, pieiet pie reģistratūras letes, piezvana.
Mostas administratore, aiziet pie letes.***

Administratore. Esmu jūsu rīcībā, Valentīna kungs!

Valentīns. Nosūtiet šo vēstuli, lūdzu!

Administratore. Jā, protams!

Valentīns. Vai man nav pienākušas kādas vēstis?

Administratore. Jums?... Paskatīšos... (*meklējot*) Fejas kundzei ir pienākuši Valentīna dienas apsveikumi, kopsummā trīs tūkstoši astoņi simti sešdesmit... Bet jums?... Ā... Jums ir atpakaļ atgriezta vēstule, arī apsveikums Valentīna dienā, taču pasta departaments ir pārsūtījis jums šo vēstuli ar atzīmi: „minētā persona norādītajā adresē nedzīvo!”

Valentīns. Paldies.

Administratore. Varbūt gribat, lai es uz vēstules jūsu vietā uzrakstu jaunu adresi un nosūtu šo vēsti ar jūsu vārdiem un parakstu jau šodien?

Valentīns. Citu adresi?... Varbūt... Jā! Lūdzu!

Administratore. Ar prieku! (Skatiens sastingst)

Valentīns. Kas jums notika?

Administratore. Nekas... nekas... Es vienkārši nedrīkstu pieminēt kādu noteiktu vārdu... Tikai skumjas. Tikai vēji kapsētā...

Sola (*kā turpinot domas*). ...klusējiet...

Valentīns. Ko?

Administratore. Mūsu doktora paciente. Nekaitīga. Parasti viņa sēž nekustīgi un klusē... Parasti, bet... Tumsas tuvošanos mēs visi šeit jūtam...

Sola. Klusējiet!...

Administratore. Protams, mīļā sirds... (*Valentīnam*). Mūsu viesnīca jau tāpēc ir radīta, lai darītu cilvēkus laimīgus!

Valentīns. Arī mani?

Administratore. Jūs šajā laimes pretendentu sarakstā esat pašā pirmajā pozīcijā! (*Smaida*).

***Valentīns nāk uz priekšplānu, apsēžas pie galdiņa.
Uznāk Feja.***

Administratore. Fejas kundze, jums vēstules!

Feja. Cik?

Administratore. Šodien par četršimt vēstulēm vairāk, nekā vakar.

Feja. Interesanti, kādēļ? Vakars bija 14.februāris, tad es saprotu, Valentīna diena un tādā garā...

Administratore. Arī šodien ir 14.februāris. Vienmēr ziema.

Feja (*pietaksta*). Šo informāciju būs vēl jāpārbauda!

Administratore. Vai vēlaties maisu ar vēstulēm nogādāt jūsu viesnīcas numurā?

Feja. Muļķības! Nē, protams! Labāk iekurīniet krāsni.

- Administratore.** Laba ideja. Šādas kaislīgas vēstules deg visai karsti!
- Feja.** Man gan tā nešķiet. (*Dodas pie galdiņa apsēžas.*) Šeit vienmēr ir ledaini auksts. Papīra un tintes nepietiek, lai sasildītos... (*Atver bloknotu, nopūšas*). Darbs, darbs, darbs... (*Sēž, raksta*)
- Valentīns (*piecēlies sveicina*).** Labrīt, Fejas kundze.
- Feja.** Ā, jūs arī vēl šeit, Valentīn!
- Valentīns.** Kur tad citur? (*apsēžas*) Joprojām neesmu atradis ne naudu, ne arī savus dokumentus, lai atgrieztos iepriekšējā dzīvē.
- Feja.** Tāpat, kā es. (*neuzkrītoši šķirsta bloknotu*). Kā klājas? (*Atradusi vajadzīgo pierakstu lapu*)
- Valentīns.** Man? Tāpat, kā visiem... Meklējam vilciena staciju, no kurienes atietu vilciens, kas aizvestu mūs mājās?
- Feja.** Jā. Katru nakti eju pilsētā, meklēju, nekad neatrodu. (*Raksta*) Tomēr, kā redzat, es allaž uzpošos un nekad nezaudēju cerības!
- Valentīns.** Jūsu tērps ir brīnišķīgs.
- Feja.** Pateicos, Valentīn... (*Pauze, sauc uz letes pusī*) Drīkstu palūgt? Es vēlētos padzerties!
- Administratore.** Tūlīt, Fejas kundze.
- Sola.** ... Ēnas... ēnas... ēnas...
- Feja.** Dārgais brāli, vai tu vēl joprojām gaidi atbildi uz savu apsveikumu Valentīna dienā?
- Valentīns.** Māsa! Feja, tiešām, tā esi tu?... ak, Dievs, kā es tevi agrāk nepazinu!...
- Feja.** Nav brīnums, es arī pati sevi agrāk nepazinu...
- Valentīns.** Kā tev iet? Ko dari?
- Feja.** Tu taču zini. Parasti gan es tev uzdodu jautājumus (*Parāda bloknotu*) Lūk, cik biezs...
- Valentīns.** Par mani? Kāpēc?
- Feja.** Mēs tiekamies katru dienu pie šī galdiņa... Tātad... Tu arvien nesaņem atbildi uz savu apsveikumu Valentīna dienā?...
- Valentīns.** Toties tu saņem tūkstošus apsveikumu no visas pasaules!
- Feja.** Es vienkārši labāk saprotu sapņa loģiku... Bet tas jau nepalīdz!
- Valentīns.** Mēs netiksim ārā, vai ne?

Administratore atnes tukšu glāzi, noliek Fejai priekšā.

Feja. Pateicos! (*Paceļ glāzi, dzer.*) Nekad nespēju remdēt slāpes šajā viesnīcā...

Administratore. Esam „BELLADONNAS viesnīca”, tāds ir mūsu specifiskais piedāvājums.

Mūzikas impulss.

Administratore (sniedz tabletes un ūdens glāzi Solai). Jūsu uzmundrinājums, dārgā Sola!

Sola. Nē.

Administratore. Ļoti labi! Jūtaties labāk?

Sola. Kaut kas tuvojas, es nojaušu... dīvaina skaņa... (*Mūzikas impulss*)

Feja. Interesanti! (*Nofotografē*).

Administratore paklanās aiziet.

Valentīns. Pastāsti, kas jādara, lai es tiktu prom.

Feja. Es varētu tev pateikt: pārstāj sūtīt savus Valentīna dienas apsveikumus, kuriem tik un tā nav adresāta, bet tu jau to nedarīsi. (*atšķir blokotu citā lappusē*). Vai nē?

Valentīns. Ja sapratīšu, kāpēc man nesūtīt...

Feja. Tas būtu viegli saprotams. Bet... Padoms numur divi!

Valentīns. Kāds?

Feja. Biežāk skaties spogulī. (*Aiziet*).

Valentīns (nevienam). Visu labu, māsa! (*Dodas prom*).

Laika Figūra (garāmejot). It kā no dabas mēs būtu spējuši izlauzties ārā... (*Mūzika noslāpē tālāko tekstu*).

3.

Administratore. Valentīna kungs!... Drīkstu?

Valentīns. Ne tagad. (*turpina iet*).

Administratore. Es tikko dzirdēju jūsu sarunu... nejauši, protams...

Valentīns. Protams.

Administratore. Vai esat kādreiz padomājis, kāpēc esat šeit?

Valentīns (apstājas). Nē. Neesmu.

Administratore. Jūs klīstat pa pilsētiņas ielām, meklējat autobusu pieturu, vilcienu staciju... meklējat iespēju tikt prom no šejienes... Viss atkārtojas un nekas nemainās. Savādi, vai ne?

Valentīns. Jūs atradāt manus papīrus?

Administratore. Ja nu tie nemaz nav pazuduši?

Valentīns (*tieši stingri*). Tā! Atbildiet: kur tie ir?... (*Pauze*). Kur jūs likāt manus dokumentus?

Administratore. Ja nu to vispār nav bijis? (*slīd ap Valentīnu*) Ja nu jūsu identitāte ir kas cits, kaut kas atšķirīgs no salokāma papīra gabaliņa ar lamināta pārklājumu?... Varbūt pasaulē nekad tādu „dokumentu” nekad nav bijis?... Tikai sapņa metafora... fantoms...

(*Pauze*)

Valentīns. Esmu noguris. Nesaprotu.

Administratore. Vai vēlaties brīvību?

Valentīns. Jā.

Administratore. Mieru.

Valentīns. Jā.

Administratore. Tad jums jātiek galā ar iluzoru cerību... Ilūzija ir jūsu brīvās gribas inde, sārms, kodīga skābe, jūsu prāta slimība. (*ieskatās acīs, tieši*) Esat ar mieru pavadīt nakti Noslīkušā grāfa viesnīcas Melnā Sudraba istabā.

Valentīns. Nezinu.

Administratore. Tomēr neesat pārliecināts, vai nevēlaties vēl ilgi... gadiem ilgi sūtīt bezcerīgus Valentīna dienas apsveikumus, uz kuriem nekad nesaņemsiet atbildi? Cerība vēl deg?

Valentīns. Nē.

Administratore. Tad kāpēc?

Valentīns. Bez iemesla. Es tā gribu.

Administratore. Meli, Valentīna kungs!...

Valentīns. Nav tik vienkārši...

Administratore. Vienkāršāk?... Tādā gadījumā: „tu melo”.

Valentīns. Es iešu. Saruna kļūst muļķīga!

Administratore. Laiks izlemt. Grāfs gaidīs jūs šo nakti 14.februārī.

Valentīns. Es atvainojos! (*Aiziet.*)

Administratore. Vai nevēlaties pastaigāties? Varbūt mūziku? Kādu filmu? Dzeju?

Sola. Neko! Es nevēlos, lai man atkal sāp...

Administratore. Protams, dārgā... Vai jums tomēr neko nevajag?

Sola. Spoguļi...

Administratore. Tūlīt.

Laika Figūra (*garāmejot*). ... kamēr paveru teātra priekškaru – tajā dārzā ir vasaras gaisma... (*Mūzika noslāpē tālāko tekstu*).

lenāk Valentīns, pieiet pie reģistratūras letes, piezvana. Ar spoguļi rokās nāk administratore, nonāk aiz letes.

Administratore. Esiet sveicināts, Valentīna kungs! Vai vēlaties aplūkot jūsu vēstuli, kas atgriezusies bez adresāta?

Valentīns. Man vienalga.

Administratore. Saprātu! Vai varu vēl kā palīdzēt?

Valentīns. Gribu zināt...

Administratore. Lūdzu!

Valentīns. Kāpēc jūs vakar pēkšņi sākāt ar mani par to runāt?

Administratore. Atgādiniet, par ko tieši!

Valentīns. Par grāfu. Par Melnā Sudraba istabu... Par manām vēstulēm, velns parāvis, gar kurām nevienam citam visā pasaulē nav nekādas daļas! Nekādas daļas, vai saprotat?

Administratore. Grāfs mani palūdz.

Valentīns. Vai jūs manā vārdā nepasūtītu, cienījamo grāfu, kur vien vēlaties? Piemēram, lai viņš nedaudz uzkaras!

Administratore. Cienījamais grāfs jau sen ir noslīcis, viņš neuzkārsies.

Valentīns. Tas mani neinteresē. Mani interesē, lai neviens nejaucas manā dzīvē!... Tāpēc arī jautāju: kāda velna pēc visi sākuši interesēties par manu dvēseli!

Administratore. Dvēseli? Varbūt... Bet vai esat paskatījies spoguļi?

Valentīns. Neesmu. Un netaisos. Lai gan pēdējā laikā man to bieži atgādina!

Administratore. Jā, runa ir tieši par laiku. Cik jums tā vēl atlicis?

Valentīns. Ceru, ka negaidāt atbildi uz šo dziļi retorisko jautājumu!

Administratore. Varu atbildēt. Vēl tikai viena nakts. Tad jāizlemj.

Valentīns. Esmu izlēmis. Viss paliks kā bijis.

Administratore. Ne „jā”, nedz arī – „nē”. Saprotu. Vai man nosūtīt vēl vienu apsveikumu jūsu vārdā?

Valentīns. Ja gribēšu, izdarīšu to pats.

Nāk Feja. Nofotografē Valentīnu. Izvelk bloknotu, rakstīšanas gatavībā.

Feja. Dēls! Tu šeit?

Valentīns. Māt? Jā, esmu šeit... Kāpēc, lai es būtu kur citur?

Feja. Saprātīgs jautājums: kāpēc gan? Atbildēšu saprātīgi: sapnī tu esi tur, kur patiesībā vēlies būt. Tu esi nekur. Jo tu vēlies būt Nekur. Tu nespēj izšķirties.

Valentīns. Beidz!

Feja. Pagaidi, dēls! „Jā”, vai „nē”. Tam jāizšķiras šonakt.

Valentīns. Kāpēc?

Feja. Tāpēc, ka slūžas neizturēs spiedienu! Tāpēc, ka sabruks pasaule, kuru tu esi pieradis saukt par „savējo”...

Valentīns. Es sajukšu prātā?

Feja. Kaut kādā ziņā.

Valentīns. Ja nu es to vēlos...

Feja. Es arī tā kādreiz teicu! Tagad ik mirkli esmu Cita... Vai tu domā, es varēju to zināt toreiz! Ak, tā: tu gribi tikai pamēģināt? Tikai pamēģināt, neko vairāk!... Bet vai tu zini, ka atpakaļ ceļa vairs nebūs!?

Valentīns. Es nezinu...

Feja. Labāk neuzzini, dēls...

Valentīns. Vai tad tev jāsūdzas par likteni?... Tevi apsveic visa pasaule! Tev pienāk vēstules veseliem pasta vilcienu sastāviem... Man pietiktu ar vienu vienīgu atbildes vēstuli.

Feja. Es esmu nogurusī no likteņa pārspīlētās „labvēlības”...

Valentīns. Un tomēr māci mani, kuram nav nekā?

Feja. Ne jau nu gluži nekā...

Valentīns. Nekā no tā, ko es patiesi vēlos.

Feja. Saprotu. Es pazīstu elli no visām pusēm.

Valentīns. Tad man jāiet uz šo Melnā Sudraba istabu?

Feja. Jā. (***Pieraksta bloknotā***). Tieši laikā, tieši pulksten nulle, nulle, trīsdesmit trijās... (***Parāda pierakstīto ciparu Valentīnam.***)

Klusums. Feja aiziet. Administratore pienāk blakus Valentīnam, spogulis viņai rokās.

Administratore. Jums nav nevienam jātic. Sapnis ir tikai vīzija, tikai ievainotas iztēles karnevāls. Uzvandītas psihe masku spēles...

Valentīns. Es satikšu grāfu šonakt. Kur man jāierodas?

Administratore. Esiet pie sevis.

Valentīns. Kā to saprast?

Administratore. Neaizklīstiet iztēlē, nerakņājieties atmiņās, nebūvējiet abstrakcijas. Dzīvojiet reālajā sapnī.

Valentīns. Vienkārši sēdēt un blenzt sienā?

Administratore. Nav slikta ideja. Ja varēsiet izturēt spriedzi...

Valentīns. Manuprāt, tas ir idiotiski...

Administratore. Iespējams. Vai ir vēl kādi jautājumi?

Valentīns. Jā. Kā es viņu pazīšu?

Administratore. Grāfs pats jūs atradīs.

***Administratore aiznes spoguļi Solai. Viņa aptur
Administratores tuvošanos. Administratore noliek
spoguļi zemē. Sola nogaida, kamēr Administratore
aizies, paceļ spoguļi. Gaismas maiņa, spoguļa atblāzma
uz sienām.***

Laika Figūra (*garāmejot*). ...pamiera mirklī mijkrēsli cauri smadzenēm krustām krīt ēnaini zari... (***Mūzika noslāpē tālāko tekstu***).

5.

Gaismu maiņa. Nāk Grāfs Tanatoss.

Grāfs. Atļaujiet stādīties priekšā – Grāfs Tanatoss. Kā jūtaties?
Valentīns. Labi.

Grāfs. Brīnišķīgi! Man vienmēr ir licies aizraujoši sākt jaunu pazīšanos ar perfekti izstrādātu nenoteiktības masku un rafinētiem meliem. Arī es šonakt jutos fantastiski. Mazliet iztēles un – skat – sajūta tāda, it kā nejauša ēna, dīvaina atspulga būtne, spoks tikai nupat iznācis no tumsas jau būtu kļuvis dzīvs... (***Administratore!***). Mīļā, iededziet nedaudz aukstas uguns... Citādi gaiss pārāk ass... (***leklepojas***.)

Administratore noliek uz galdiņa iedegtu lukturi.

Grāfs. Tagad ķersimies pie lietas. Vai vēlaties, lai jūs nenomoka veltas cerības un tukšuma sajūta? Jautājums: vai jūs gribētu būt brīvs?

Valentīns. Jā.

Grāfs. Varbūt... iespējams, to varētu iekārtot, tomēr ar vienu noteikumu.

Valentīns. Kādu?

Grāfs. Dvēseli mēs mazliet uzlabosim.

Valentīns. Pārdot dvēseli?... Nu, ja... Kaut ko tādu es patiesībā arī gaidīju!... Cik tas ir banāli...

Grāfs. Vai es teicu „pārdot”? Šķiet, nē, es tā neteicu!... Es teicu: mazliet filigrāna pieskāriena, lai veiktu nelielu labojumu...

Valentīns. Kādu?

Grāfs. Jāaizmirst Viņa. Būs tā it kā jūs abi nekad nebūtu tikušies. It kā tu nekad nebūtu Viņu pazinis, runājis ar Viņu. Un nebūtu pateicis to, ko nevajadzēja teikt!

Valentīns. Jā, es zinu, mēs bijām labi draugi, bet es sabojāju attiecības vienā rāvienā...

Grāfs (*indīgi smejojies*). Reibinoši dzērieni, dejas visu nakti, ģēnija impulss, mirdzoša pasaule pilna cerības, krāsaini sapņi, fanfaras un tādā garā... (***Sasmaidās ar administratori***). Mēs visi to zinām, kā tas parasti notiek! (***Administratore pienāk, lietišķi noskūpst Grāfu uz lūpām, tas nereaģē***).

Sola nomet spoguļi.

Administratore (*pie Solas*). Kas jums?

Sola. Nekas. Netuvojieties!

Administratore. Palīdzēt?

Sola. Nē. Bet es nevēlos to atcerēties!...

Grāfs uzmanīgi pieiet, paceļ spoguļi, pēc tam pasniedz to Valentīnam. Viņš skatās spoguļi.

Grāfs. Pirmā mācību stunda. Ko jūs tur redzat sev priekšā?

Valentīns. Pats sevi.

Grāfs. Nepareizi. Tas ko jūs redzat, neeksistē. Tur jūsu priekšā ir tikai stikls, kas kaut ko atspulgo... Pielieciet pirkstu pie pieres. Kas ir tas, ko jūs jūtat?

Valentīns. Sevi.

Grāfs. Joprojām nepareizi. Jūs jūtat nervus pirksta galā, pieskāriena vieta atsaucas ar saviem nervu signāliem, tālākais ir mirāža, iedomas, sapnis... Summā tas veido priekšstatu „pieskāriens sejai”...

Valentīns. Sajūtas saka kaut ko pavisam citu. Kas ir īsts, tas ir īsts. Bet spoguļis ir spoguļis un tā tālāk. To visu vienmēr var atšķirt. Nesaprotu, kam vajadzīgas šīs prāta kombinācijas!

Feja noliek uz galda trauku. Nāk Administratore, nes caurspīdīgu krūzi ar ūdeni, lej ūdeni traukā. Feja fotogrāfē.

Grāfs. Tieši kombinācijas jau arī vajadzīgas... nav... (***Pietur trauku, ūdens vairs nelīst***) Jūs, veco zēn, esat iemīlējis skaistu, talantīgu un gudru meiteni... Tik tālu viss ir

saprotams. Bet gaidīt no viņas atbildi!... Lūk! (**Atbrīvo trauku. Rāda līstošā ūdens straumē**). Kur jūs te redzat atspulgu? Kur ir reālais?

Valentīns. Nekur! Un man nekas neliekas. Es visu to pats labi saprotu. Vēstules vairs nesūtīšu. Lai jums veicas! Es iešu.

(**Pieceļas, dodas prom**) Paldies par sarunu. Viss!

Grāfs. Varētu arī noticēt, tikai...

Valentīns (apstājas) Vai tas ir viss, ko jūs gribējāt teikt?

Grāfs. Nē.

Valentīns. Kas vēl?

Laika Figūra nāk ar pulksteni. Pulksteņa sitieni.

Grāfs. Jūsu laiks ir pagājis.

Laika Figūra parāda Valentīnam pulksteni un spoguli.

Valentīns. Varbūt es jau esmu miris?

Grāfs. Dziļdomīgs jautājums.

Administratore. Dārgais grāf, viņš sāk saprast...

Feja. Sapnis... tas jau vienmēr ir tāds kā „nāves mēģinājums”...

Valentīns. Tagad jau šķiet – mēs drusku pārspīlējam!

Grāfs. Nebūt nē. Kaut kas mūsu dzīvē nemitīgi beidzas. Tikko dega liesma, tagad... pelni... Skatieties!

Laika Figūra rāda spoguli Solai.

Sola. Nē! Es gribu aizmirst!...

Laika Figūra noliek Valentīnam priekšā uz galda degošu sveci.

Valentīns. Iznāk, ka manas sajūtas mani viļ. Jo es pats vēl jūtos pietiekami dzīvs... (**Skatās svecē. Ilga pauze.**) Ko jūs gribat no manis?

Grāfs. Tas atkarīgs no tā, ko jūs gribat pats no sevis... Tu ej pazemes labirintā. Vai gribat tikt ārā?

Valentīns. Nezinu.

Grāfs. Tas bija pirmais jautājums. Vai jūs gribētu būt brīvs?

Valentīns. Nezinu.

Grāfs. Vai jūs baida nāves tuvošanās?

Valentīns. Jā.

Grāfs. Tā jau ir godīgāka atbilde par iepriekšējo!...

Administratore. Mēs esam uz Ceļa. Mēs virzāmies uz priekšu...

Grāfs. Godīgāka, vai nē. Vismaz apliecinoša. (***Abi smejas***).

Valentīns. Kas jūs šeit uzjautrina?

Grāfs. Mēs mīlam savu darbu... Mēs mīlam jūs. Jo jūs esat mūsu darbs. Lūdzam pie galdiņa vientulībā!

Laika Figūra. Mēs stāvam aiz saviem logiem un mūsu pasaules šķeļ... (***Mūzika noslāpē tālāko tekstu***).

6.

Valentīns skatās svecē. Pieceļas. Ierauga Skumjo, apsēžas blakus. Klusums.

Valentīns. Vai mēs varētu parunāt?

Sola. Nē.

Valentīns. Labi...

Kamēr Grāfs lej no pudeles kausā nezināmu šķidrumu, klusums. Tad Sola pieceļas un aiziet.

Grāfs (*noliek kausu*). Jūsu dzēriens.

Valentīns. Es neko nepasūtīju.

Grāfs. No manis. Lūdzu.

Valentīns (*paceļ kausu*). Paldies!

Valentīns atrauj kausu no lūpām, noliek to.

Administratore. Kas notika?

Valentīns. Negribas dzert.

Pienāk Feja.

Feja. Vai šeit būtu brīvs? (***Izvelk bloknotu, sāk pierakstīt***)

Valentīns. Neliecieties traucēties, ap mani vienmēr ir brīvs!...

Feja. Izklausās, ka esat viegli pieejams!

Valentīns. Jā, un tas nav mans vienīgais netikums!

Feja. Vai tiešām es būtu satikusi cilvēku, kam piemīt netikumi un kurš nemaz nepūlas to slēpt?

Valentīns. Šādas tikšanās reizēs drīzāk tikumi būtu jāpieslēpj...

Feja. Ko jūs dzerat?

Valentīns. Indi.

Feja. Izklausās vilinoši!

Valentīns. Varu izmaksāt... (***Administratorei***) Uz mana rēķina, lūdzu!

Administratore. Ar jūsu rēķiniem, kungs, viss ir kārtībā!

Grāfs. Ko pasūtīsiet?

Valentīns. Indi, protams! Man un arī dāmai, kuras vārdu es nezinu.

Feja. Esmu Feja.

Valentīns. Tāpat kā es Valentīns?

Grāfs. Par indi kungs, protams, pajokoja!

Valentīns. Kas tad cits tur ir tajā kausā?

Grāfs. Belladonna. Aizmiršanas dzēriens. Nāvējošs skumjām, bet nekaitīgs veselībai... Nu... gandrīz nekaitīgs... ja nu pašu visniecīgāko drusciņu... Jūs jau pats zināt – visi dzērieni, tie ir „tikai dzērieni”!...

Rituāls: garām iet Laika Figūra.

Laika Figūra. Mēs esam katrs no sava laika, nomoda pulksteņa lāsta varā.

Sola (*somnambuliski, kā hipnozē*). ...Mēs esam katrs no sava laika...

Valentīns (*pēkšņi satraukts*). Ā!... Kā viņa zina šīs dzejas rindas?

Grāfs. Viņa nezina. Viņa vairs neko nezina. Dzēriens, kungs... Belladona... Viņa ir laimīga tagad!

Feja. Pie jums te visai karsts!

Administratore. Jā, reizēm gadās!... Lejas stāvā ir elle.

Valentīns (*Fejai*). Esat bijusi lejā?

Feja. Esmu. Bet sen... Kad spēju atslābināties, kad viss kļūst vienalga... Kā jau teicu, tas nenotiek katru dienu!

Valentīns. Dienā mēdz būt arī sliktāk.

Feja. Drīzāk – nav laika!

Valentīns. Droši vien jūs aizrauj eksistences cīņa?

Feja. Es to saucu par spēli.

Valentīns. Aizraujoši?

Feja. Kas?

Valentīns. Šī spēle.

Feja. Jā... Protat spēlēt dienu nomodā?

Valentīns. Man ir sajūta, ka protu... Tomēr varu kļūdīties!

Feja. Vienmēr pastāv iespēja, ka mēs runājam katrs par savu sajūtu. Tās var būt pat pretējas. Turklāt, daudzi, kam šķiet, ka visi dzīvo vienā pasaulē un redz vienu un to pašu, uzskatīs jūs par traku. Viņiem ikdienas cīņa ir likums, viņi jūs nesapratīs.

Valentīns (*tuvojoties*). Man negribētos, lai šīs mūsu sajūtas ir pavisam pretējas!

Feja. Tiešām? (*Abu rokas saskaras*).

Valentīns. Vai spēle jau sākusies?

Feja. Jā. Bet īstenībā es nezinu.

Valentīns. Tad uz priekšu!

Feja (*paceļ kausu*). Ne mirkli nešauboties! (*Izdzert, sniedz Valentīnam*).

Valentīns. Man laikam vairs nav izvēles?

Grāfs. Nē.

Administratore. Jau kādu laiciņu vairs nē...

Feja. Cik jums gadu?

Valentīns. Daudz.

Feja (*pieraksta blociņa*). Tā jau es domāju... (*Noliek rakstāmo un bloku*) Nāksiet dejot?

Valentīns izdzert kausu. Deja.

Grāfs pieiet, paceļ un lasa Fejas piezīmes bloknotā.

Sola pieiet pie Grāfa un Administratores.

Sola. Vai mans darbs šodien ir padarīts?

Grāfs. Jā, paldies, dārgā! Kad ieradīsies jauns klients, mēs jūs atkal aicināsim.

Sola. Tikai nākošreiz piezvaniet nedēļu iepriekš, man tomēr ir arī pienākumi teātrī, kaut arī nelielās lomās...

Administratore. „Nelielās!”... Jūs esat pārāk stingra pret sevi, māksliniec!

Sola. Es to nedaru naudas dēļ!

Grāfs. Es pat neuzdrošinātos piedāvāt!

Sola. Vienkārši es izrādījos līdzīga tai meitenei fotogrāfijā. Pat nebija daudz jāgrimējas...

Administratore. Bet mēs noteikti atnāksim uz teātri paskatīties jūsu jaunāko meistardarbu...

Skumja. Tas sauksies „Bella Donna”.

Administratore. O! Tulkojumā „skaistā sieviete”! Cik romantiski!...

Sola. Laimīgi, mīļie!

Valentīns streipuļo uz priekšu.

Valentīns (*Solai*). Tu... neesi tu?

Sola. Nē. Es tā neesmu. Es tikai spēlēju lomu.

Valentīns. Mani ir nobūruši...

Grāfs. Tas ir tikai sapnis.

Valentīns. Es gribu aizmirst...

- Grāfs.** Jūs jau aizmirstat... Belladonna... Jūs tūlīt visu būsiat aizmirsis... Tās ir Laika burvestības. Laika Garam uz to ir tiesības. (*Viņš vēro Laika Figūras deju*)
- Valentīns.** Palīdziet! Man trūkst elpas!
- Grāfs.** Zvanīt ārstiem?
- Valentīns.** Kaut ko dariet!
- Grāfs.** Jūs jau esat tik tuvu pilnīgai aizmīšanai... Vai tiešām gribat pārtraukt procesu un atgriezt visu, kā bijis?
- Valentīns.** Jā! Gribu!
- Sola.** Nekad nekas vairs nebūs tā, kā bijis!
- Valentīns.** Kāpēc?
- Sola.** Tāpēc, ka tu uzdod šādus jautājumus. Tu pēkšņi radīji ap sevi gravitāciju, kas sasaista un velk zemē, bet vajadzēja viegli... sapņaini, plīvojoši... Tu biji... un arī tagad esi, kā slazds, nomācoši smags... Bet varēji būt... tieši otrādi... brīvība...
- Valentīns.** Ļauj, es mēģināšu vēlreiz!
- Feja.** Mēģināsim dejot vēlreiz?
- Valentīns.** Lūdzu, laidiet mani!
- Feja.** Vai tiešām?
- Valentīns.** Tiešām... atvainojiet... (*Pie Solas*). Es lūdzu!
- Sola.** Tas taču smieklīgi, vai tu pats to nepamani?
- Valentīns.** Nē. Es mīlu tevi...
- Feja (fotogrāfē).** Kāds kadrs! Izcila „ziepene”! Viss žurnāls jau trīc gaidās!
- Sola.** Klusē! Tas vienreiz jau bijis! Otro reizi tā vairs nenotiek...
- Valentīns.** Man to bija jāpasaka...
- Sola.** Savos sapņos!
- Valentīns.** Tici man...
- Sola.** Nē? Man ļoti žēl! Divreiz sapnis nepiepildās!... Attā! (*Prom*).
- Feja.** Paldies jums! Jūs bijāt nepārspējami!
- Valentīns.** Pagaidi, lūdzu!... Es... man... (*Galva reibst*)
- Grāfs.** Vai viss kārtībā?
- Valentīns.** Nē. Tagad man nevienu vairs nevajag. Man neko nevajag! Ejiet!
- Grāfs.** Jūsu pavēle ir likums! (*Smaida, atkāpjas*).
- Administratore.** Ar prieku! (*Smaida, atkāpjas*).
- Feja.** Es īsti neuztvēru žanru, kas tas bija „liriska drāma”, „individuāla rakstura traģēdija” vai „neizdevusies komēdija”... (*Pārskata bloknotu*). Laikam tomēr vecais, labais un banālais stāsts: „dievu rotaļas ar mums mirstīgajiem”... žurnāla lasītājiem patiks!

Grāfs (*paceļ kausu*). Nedaudz nāves, nedaudz cilvēciskas
muļķības, nedaudz tukšu cerību, kā vienmēr, viss
atkārtojas...

Administratore. Bet viesnīcā „Belladonna”, laipni lūgti, sapnī... Te
neviens nekad nav nelaimīgs...

7.

Viziju aina.

**Gar fonu Laika Figūra, Feja, Administratore, Grāfs, katrs
pielaikojot dažādas maskas, simbolizējot stilus un
mākslas laikmetus, gluži kā Prāgas Vaclava laukuma
pulkstenī.**

**Valentīns un Sola iet kā Muzeja zālēs, vērojot šo masku
spēles.**

Laika Figūra (*citā tērpā, senlaicīgā*):

pamestas mājas kā rokraksti izdzīst
logi aizsērē mirēju elpām
sienas nodrūp un iegāžas jumts

Sola. bēniņos atveras foto albūms

Laika Figūra. visi šie cilvēki atspulgos pelēkos
reālā acīmredzamā klātbūtne
pirkstu galos jūtāmā pasaule
sāpes un dusmas un smiekli un laime
izdzīst vējā kā nebijuši

Visuma kurlums iesūcis dvēseles
kādās zvaigznāju darbnīcās pāršuj
enerģijas nezūd
zūd attēli

bēniņos vēsture
un mandolīna ar timiāna smaržu

Sola. kā atmiņas bez adresāta

***Kādā brīdī maskas savā ilgajā plūdumā uznes laivas maketu,
tas šūpojas kā viļņos, kādā brīdī masku gājiens
pagriežas atpakaļ, bet laiva „slīd uz priekšu”, faktiski
paliek tālplānā vidū uz vietas.***

Sola vidū kā laivā. Valentīns viņai pamāj, viņi ir jautri.

Grāfs (kā koncerta vadītājs). Laiņi lūdzu Spoguļa pasaulē! Ko jūs tur redzat? Pagātņi? Nākotņi? Nē, tikai masku, tikai sevis masku, kas zina, ka tiek aplūkota. (***Māj ar galvu, smaida tikai ar muti, acis paliek aukstas***) Bella Donna!... Tāpēc tā ir tik drausmīga...

Administratore. Jo rāda apslēpto... (***Tur kādu ziedu tuvu pie acs***)

Feja (pieraksta bloknatā frāzī). Viņš ir mazs, apmaldījies puisēns atrakciju parkā... (***krāso lūpas***)

Administratore. Tāpēc viņa laiks jau aizplūdis... (***Rāda, kā pīpējot izpūš dūmus***)

Grāfs. Bella Donna! Sajūk saprāta dejas soļi! Stop! Atkārtot!

Feja. Viņš jūtas vainīgs un aizmirsts... (***Mazliet paceļ kleitas stūri, aplūko savu zeķi***)

Administratore. Viņš zina, ka drīz satumsīs. (***Smejas, kā par joku***)

Grāfs. Un Izrāde sākas! Bella Donna!

Laika Figūra. Ir pagājis mūžs...

Feja. Tāpēc – izrāde sākas!

Administratore. Izrāde sākas!

Grāfs. Maestro, skaistu atvadu dziesmu!

Feja bez skaņas aplaudē izrādei.

***Maskas aiznes laivu, sagriežas karuselī, Sola paliek vidū, viņa
brīdī pa brīdīm parādās pielaikojot dažādas maskas.
Iedod kādu masku Valentīnam, viņš arī piemēra šo
masku.***

Garām aizpeld Laika figūra ar izkapti.

***Tumsa. Paceļas luminiscējoši taustekļi. Kāds stāvs tajos
ierauts, pazūd.***

Gaismu maiņa.

8.

***Valentīns jau ļoti vecs nāk ar čemodānu. Feja sēž pie galdiņa.
Sola viņai pretī. Abas nesarunājas, tikai skatās viena uz
otru.***

Administratore. Kungs, jūs jau aizbraucat?
Valentīns. Jā, cienītā. Šodien taču divdesmit pirmais...
Administratore. Viss saskan! Viesnīcas numurs tiek atbrīvots tieši 21.oktobrī... Laimīgu ceļu. Lūdzu! Jūsu pase!... Starp citu, jums pienākusi vēstule...
Valentīns. No kā?... (***Pa gabalu, nepieskaroties, aplūko vēstuli***)
 Dīvaini... (***Atkāpjas***) Es nevienam neesmu teicis, ka apmetīšos šajā viesnīcā!
Administratore. Tādā gadījumā, tā būs kāda kļūda... (***Smaida, lēnām saplēš vēstuli, zīmīgi izmet.***)
Valentīns. Droši vien...
Feja (*skatoties uz priekšu*). Droši vien...
Valentīns. Visu labu!
Grāfs (*nākdams pretī*). Jūsu taksometrs, kungs! (***Paņem čemodānu***).

Feja neuzkrītoši vēro viņa aizbraukšanu. Sola iegrimusi sevī.

Valentīns (*ejot gar galdiņiem, atskatās*). Vai es jūs pazīstu, dāmas?
Feja. Nedomāju gan...
Sola (*pēkšņi, kā iztrūksies no sapņa*). Jā!... (***Atjēdzas, mulsi***)
 Ko jūs vēlaties, kungs?
Pauze.

Valentīns. Atvainojiet! Man laiks... (***Prom***).
Feja. Viņš jūs mīlēja, dārgā...
Sola. Varbūt... Taču es nejūtos vainīga!
Feja. Te neviens nav vainīgs... (***Izņem telefonu, zvana***).
 Materiāls ir gatavs drukāšanai, pieņemiet e-pastu un pārskaitiet honorāru.

Sola pieceļas iet prom.

Feja. Uz redzēšanos!
Sola. Nē. Es negribu jūs nevienu satikt.

PRIEKŠKARS